

Új énekesgárdával mutatják be a Sevilla, se borbélyt

Almaviva ismét hódít

Jelenet a tegnapi főpróbáról

Fotó: Miskolczi Róbert

Új szereplőgárdával mutatja be vasárnap este a Szegedi Nemzeti Színház a Sevilla, se borbély címmel játszott népszerű Rossini-vígoperát.

Színház történeti jelentőségű előadasként méltatta a kritika az 1998-as kisszínházi premier idején Kovalik Balázs különleges Sevillai borbély-produkcióját. A friss szemlélettel, modern látásmóddal színpadra állított vígopera olyan meghökkenítő volt, hogy első látásra felborzolta a hagyományos operajátszáshoz szokott törzsközönség kedélyét, végül mégis megszokták, megszerették. Különösen az egyetemisták, fiatalok körében vált népszerűvé, olyannyira,

hogy végül már zsúfolt házas előadásokat tartottak, és olyanok is látni akarták, akik ki nem állhatják az operát. A budapesti Thália Színházban, majd keresztmetszetben a Pepsi Szigeten is fergeteges sikert aratott a vígopera, amit néhány év szünet után most tehetséges fiatalokkal mutatnak be újra. Kovalik Balázs elmondta: az előadás a nagyszínpadra átkerülve sem változott, a szereplőgárda viszont megújult, több zeneakadémiai növendékét is láthatjuk.

– Az évad végére mindenképp egy vidám, kedélyes darabot szeretnénk volna másorra tűzni – mondja Molnár László zeneigazgató, a darab karmestere, aki az eredeti verziót is sikerre vitte. –

A Sevilla, se borbélyt most két szereposztásban, kompromisszumok nélkül ki tudtuk állítani. Például Basiliót Gábor Géza mellett az a Cseh Antal alakítja, aki a napokban I. díjat nyert a Simándy-énekversenyen. Figaro szerepét Vághelyi Gábor váltótársaként a zeneakadémista Rezsnyák Róbert is énekl, akit már le is szerződtetett az Operaház. A premieren fiatal mezzoszopránunk, Simon Krisztina énekl Rosinát, akinek ez az igazi debütálása Szegeden. A szólam szoprán változatát is hallhatja a közönség a másik szereposztásban Dér Krisztinától. Kovalik Balázs koncepciója kiálta az idő próbáját, ma is izgalmas. Saját gyerekeimtől is azt

hallom: szívesebben jönnek el ilyen előadásra, mint egy konvencionálisra. Igyekezünk zeneileg is perfekt produkciót létrehozni, véleményem szerint a színház zenekara most csúcspontjában játszik.

Molnár László a vasárnapi premiert dirigálja, a másik szereposztás élén Kardos Gábor veszi át a karmesteri pálcát. Bartolo dokort Altorjay Tamás énekl, Almaviva grófként Timothy Bentch mellett a Requiemből megismert Szerekván János mutatkozik be, aki három éve települt át Marosvásárhelyről, és tavaly egy másik Rossini-szerepben debütált az Operaházban.

HOLLÓSI ZSOLT

Min dolgozik: Prágai Andrásné optometrista látszerész

Néror smaragdjától a digitális vizsgálóig

„Jézus! Ó a nagymamám!” Meglepetésében így kiáltott föl a látszerészület egyik vendége, amikor megpillantott egy régi fotót. A fénykép szemüveges, idős hölgyről készült és az összes többi régi képen is szemüveges emberek láthatók. Amilyen szemüveget eleink viselnek a fotókon, az itt mind kézbe vehető.

Prágai Andrásné Rózsa évtizedek óta gyűjti szakmájának, a látszerésziparnak a muzeális darabjait. Gondolt egy nagyot és a Bartók téri üzletben kiállította a tárgyakat. A gyűjtemény unikum a fotó-optikai szakmai tradíciókban gazdag Szegeden – megcsodálják a kuncsaftok.

A látszerész szívesen leemeli a polcokról az érdeklődés fókuszába került dolgokat, elmagyarázza jelentőségüket, valóságos szakmatörténeti előadást keréket. Azt mondja, az a célja, hogy az érdeklőségek és szépségek megragadják az embereket. Tudják meg, hogy a szemüveg nem valami szégyellni való dolog, hanem a lélek tükrének évszázadok alatt felhalmozott tudással, képzelőerővel megalkotott óvó-védő eszköze. Használatának százados kultúrája van. Elődeink jobban becsülték – manapság az emberek előbb és többet költenek mondjuk sportcipőre, mint a szemüvegesek kultúrája.

Van itt egyszerű dioptriámérő, pupillatávolság-mérő, csiszolókészlet, régi olvasótábla, látszerészirdetés az 1884-es Vasárnapi Újságból... Az optikai üzlet és műhely azonban nem múzeum. Prágainé mégsem bánta meg, hogy a minőségi munkához szakmájának gazdag hagyományát is fölkinálja. Fontos számára a szemüvegek kultúrája és szemük világára...

S. E.

A régi, szétnyitható próbalencsék

Fotó: Frank Yvette

Sonkodi Rita meglepetései

A vásárhelyi nyugdíjas a szegedi céllövöldében segít

Mutatványosok évszázados legendája

Napsütéses időben az árnyas fa alatt, esőben a ponyva alá húzódba ülnek az asszonyok. A régi híd újszegedi lábánál fölállított ringliszipp mellett még van idő pihenni: az 1800-as évek végén felépített mutatványosbirodalom mai örökösei, Dohány Ferencék a majálisra készülődnek.

Lászlóné Piroska néni egy fáraó arcképet hímezi a fa alatt. Miközben a szerencsekerekes bódéhoz kísér minket, elmondja: 13 éves korában került a mutatványosok közé, édesanyja korán meghalt, Dohányék nevelték. Gyors fejszámolás: több mint ötvenöt éve pörgeti a kereket, segíti az apró gyerekkezeket halacsákat horgászni, pakol be a lakókocsiba hűvet elött, s zárja le a fél éven át otthonál szolgáló kerekes lakást ősz derekán.

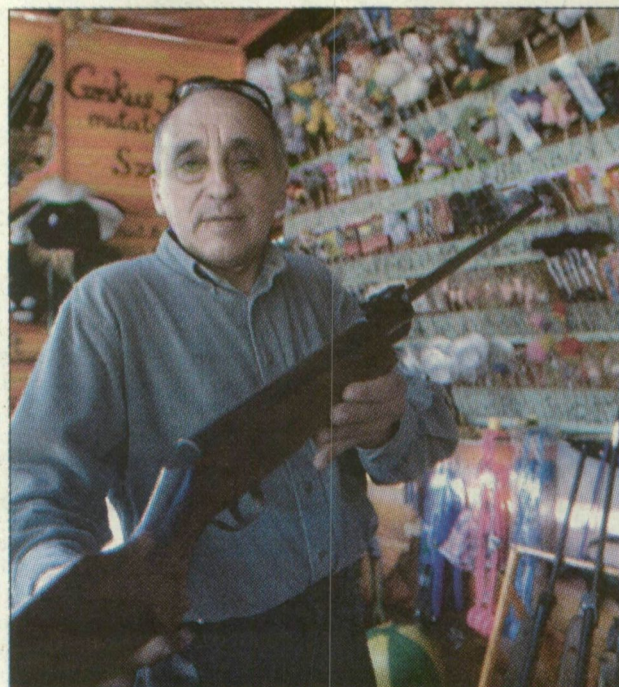
Piroska néni családjában már nem viszi senki tovább a hagyományt, menyevizont itt van vele: édességet, cukorkát árul.

Kinyitja nekünk a lakókocsiját, nyolc négyzetméteren minden négyzetcentiméter kihasználva: szekrény rejti a vécét és a zuhanyzót, a mosogató fölött a bögréket, fűszereket tartja, balra a kocsis végében az ágy.

A másik lakókocsi ajtaja nyitva, a fel-függesztett tükör előtt fiatal lány szőríti a haját. Pár méterrel arrébb a céllövöldét gardírozó Bohos Zoltán invitál barátságosan bennünket, s míg a puskákat tisztogatja, megosztja velünk filozófiáját: „A céllövölde is olyan, mint a cirkusz, ha kinyitunk; mindennek mennie kell.” Bohos Zoltán maga is mutatványos családba született, aztán egy idő után pályát váltott: szociális munkásként dol-

gozott Vásárhelyen. Most, nyugdíjas évei alatt a szíve visszahúzza: segít, s hozzáértése miatt szívesen is látják.

– Régen más volt a búcsú, a vásár atmoszférája. Ma az emberek nem annyira ambíciózusak, s azt is megnézik, mire költik a pénzüket. Volt rá példa, hogy egy férfi egy hölgygel érkezett, lőtt vagy tízet, de nem talált el egy pálcát sem. Mégis adtam ajándékot: ne menjenek el üres kézzel, ha már ennyi pénzt rászántak a játékra – osztja meg velünk emlékeit.

Bohos Zoltán nyugdíjasként tért vissza régi életéhez, a céllövöldébe

Fotó: Schmidt Andrea

A Belvárosi híd lábánál a vidámparkot Dohány Ferenc üzemelteti, évtizedek óta járnak Szegedre. A budapesti család már az 1800-as évek végén beszállt a mutatványosiparba. Akkoriban hajóhinták, lánckörhinták repítették a magasba a majálisozókat, ma viszont már dodzsem, hullámvasút, kisvonat, céllövölde, többkarú polip áll szolgálatukra.

– Húsvét előtt kelünk útra nyolc kamionnal – meséli Dohány Ferenc. – Debrecen és Szeged után Balatonlellén

vagyunk egész nyáron, ott van egy vidámparkunk, a szezon szeptember közepéig tart. Ebbe nőttem bele, édesapám is mutatványos, öcsém is, és úgy néz ki, majd a fiaink viszik tovább a hagyományt.

Elbúcsúzunk a fa alatt sziesztázó asszonyoktól, mindjárt nyitni kell. A hídról jönnek lefelé a gyerekek, bőszen vitatva: a dodzsembe vagy a polipkarú forgóra üljenek-e fel előbb.

NYEMCSOK ÉVA

Piroska néni családjában senki nem viszi tovább a hagyományt

A festőművész egyik munkája előtt a Démász Rt. aulájában

Fotó: Hollósi Zsolt

Vörös Gabriella megyei múzeumigazgató nyitja meg ma 18 órakor a Démász Rt. székházának aulájában (Szeged, Klauzál tér 9.) Sonkodi Rita kiállítását. A tanárképző főiskolán, majd a Magyar Képzőművészeti Főiskolán diplomázott tehetséges szegedi festő az elmúlt években bibliai témájú munkáival aratott szép sikereket.

Akik ismerik Sonkodi Rita művészetét, azoknak most meglepetésben lesz részük: az elmúlt egy-másfél évben született képei – karakteres, frívól női portrék, finom csendéletek – egy profánabb, merészebb, izgalmasabb világot tárnak elénk.